

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 14. maj 2024

Sag BS-18176/2023-HJR

(1. afdeling)

Forsikringsselskabet Himmerland G/S
(advokat Anne Mette Myrup Opstrup)

mod

Aalborg Kommune
(advokat Jens Baagøe Thomsen)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Aalborg den 4. november 2021 (BS-9396/2021-ALB) og af Vestre Landsrets 8. afdeling den 4. juli 2022 (BS-43663/2021-VLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Hanne Schmidt, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen, Lars Apostoli og Mohammad Ahsan.

Påstande

Appellanten, Forsikringsselskabet Himmerland G/S, har påstået frifindelse, subsidiært stadfæstelse af landsrettens dom.

Indstævnte, Aalborg Kommune, har nedlagt påstand om, at Forsikringsselskabet Himmerland G/S skal betale 25.369,73 kr., subsidiært stadfæstelse af landsrettens dom.

Retsgrundlag

Sygedagpengelovens § 78 og erstatningsansvarslovens § 17

Sygedagpengelovens § 78, stk. 1, er sålydende:

”§ 78. Hvis en person modtager sygedagpenge fra kommunen, jf. § 2, stk. 1, nr. 4, og §§ 32, 41 og 54, som følge af en lidelse forvoldt af en ansvarlig skadevolder, kan kommunen gøre regreskrav gældende for de udbetalte sygedagpenge, i det omfang de erstatningsretlige betingelser herfor er opfyldt. Kommunen kan dog ikke gøre regres gældende over for arbejdsgiveren i sager, hvor en person ansat hos den pågældende arbejdsgiver har pådraget sig en arbejdsskade, der er omfattet af lov om arbejdsskadesikring.”

Erstatningsansvarslovens § 17 er sålydende:

”§ 17. Ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, pension efter den sociale pensionslovgivning og ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring, som tilkommer en skadelidt eller efterlevende, kan ikke danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige. Det samme gælder pensionsydelser, der udbetales af stat, kommune eller i henhold til anden pensionsordning, samt forsikringsydelser uanset forsikringens karakter, jf. § 22, stk. 2. Sygedagpengeydelser efter sygedagpengeloven kan dog danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige i medfør af sygedagpengelovens § 78, stk. 1. I det omfang der er erstatningsansvar efter reglerne i lov om produktansvar, gælder 1. pkt. ikke i forhold til ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring.

Stk. 2. En arbejdsgiver, der har udbetalt dagpenge eller sygeløn til en skadelidt eller har udbetalt dertil knyttede ydelser, kan gøre regres mod den erstatningsansvarlige i det omfang, arbejdsgiveren har lidt et tab.”

Bestemmelsen i sygedagpengelovens § 78, stk. 1, 1. pkt., blev oprindeligt indsat som § 39, stk. 2, ved lov nr. 1110 af 20. december 1995 om dagpenge ved sygdom eller fødsel (dagpengeloven), hvor bestemmelsen fik følgende ordlyd:

”§ 39.

...

Stk. 2. Hvis en person modtager dagpenge fra kommunen, jf. §§ 4, 10 og 21, som følge af en lidelse, der er forvoldt af en ansvarlig skadevolder, kan kommunen gøre regreskrav gældende mod skadevolderen for de udbetalte dagpenge.”

Ved samme lov ændredes erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, således at der i bestemmelsen blev indsat et 3. pkt. med følgende indhold:

”Sygedagpengeydelse efter lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel kan dog danne grundlag for regres mod den erstatningsansvarlige, jf. lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, § 39, stk. 2.”

Af lovforslagets bemærkninger til dagpengelovens § 39, stk. 2, og erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, 3. pkt., fremgår (Folketingstidende 1995-96, tillæg A, lovforslag nr. L 20, s. 191):

”Til § 1

Forslaget indfører en hjemmel i sygedagpengeloven for kommunen til at gøre regres gældende mod en ansvarlig skadevolder, i det omfang det offentlige har udbetalt sygedagpenge til den skadelidte.

Til § 2

Bestemmelsen i erstatningsansvarsloven, hvorefter der ikke kan gøres regres gældende for sygedagpengeydelse efter lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, ophæves.”

Ved lov nr. 1038 af 23. december 1998 blev dagpengelovens § 39, stk. 2, ændret, således at den fik følgende indhold:

”§ 39.

...

Stk. 2. Hvis en person modtager dagpenge fra kommunen, jf. §§ 4, 10, 21 og 26, som følge af en lidelse forvoldt af en ansvarlig skadevolder, kan kommunen gøre regreskrav gældende for de udbetalte dagpenge, i det omfang de erstatningsretlige betingelser herfor er opfyldt.”

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen fremgår om tilføjelsen ”i det omfang de erstatningsretlige betingelser herfor er opfyldt” følgende (Folketingstidende 1998-99, tillæg A, lovforslag nr. L 110, s. 2870):

”Til nr. 7

Bestemmelsen foreslås ændret med henblik på at tydeliggøre noget, der var intentionen med lovforslaget, og som fremgår af den vejledning, der er udarbejdet om bestemmelsen. For det første, at der også er grundlag for refusion i de tilfælde, hvor kommunen udbetaler refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn til skadelidte. For det andet, at kommunen kun har ret til refusion i det omfang de erstatningsretlige regler, herunder betingelserne i erstatningsansvarsloven er opfyldt.”

I den nævnte vejledning (Socialministeriets Vejledning om regres for sygedagpenge af 7. maj 1996) hedder det bl.a.:

”Kommunens krav er et afledet krav. D.v.s at den kommune, der har udbetalt sygedagpenge og derved har lidt et tab, indtræder i skadelidtes, d.v.s sygemeldtes, krav mod skadevolder for tabt arbejdsfortjeneste. Det samme gælder, når kommunen har ydet dagpenge som refusion til en arbejdsgiver, der har udbetalt løn under sygdom. Kommunens krav mod skadevolderen vil ofte udgøre det beløb, der er udbetalt den skadelidte i sygedagpenge. Kommunens krav kan dog, som ethvert andet afledet krav, ikke gå ud over det beløb, som skadelidte kunne have krævet af den erstatningsansvarlige for tabt arbejdsfortjeneste. Således vil en kommunes regreskrav være begrænset til de sygedagpenge, der udbetales indtil »skadelidte kan begynde at arbejde igen eller skadelidtes helbredstilstand er blevet stationær«, jf. erstatningsansvarslovens § 2.”

I den nugældende vejledning (Beskæftigelsesministeriets vejledning om regres for sygedagpenge af 28. september 2001) hedder det bl.a. vedrørende spørgsmålet om kommunens regreskrav:

”At kommunen kan gøre regres gældende betyder, at kommunen har et afledet krav mod skadevolderen. Kommunen indtræder således i skadelidtes krav mod skadevolder for tabt arbejdsfortjeneste, som følge af, at den har betalt dagpenge til skadelidte eller refusion til en arbejdsgiver, der har udbetalt løn eller dagpenge til skadelidte.

4. Kommunens krav er som nævnt et afledet krav. D.v.s. at den kommune, der som dagpengeudbetalende forvaltning har udbetalt sygedagpenge eller refusion til en arbejdsgiver og derved har lidt et tab, indtræder i skadelidtes, d.v.s. sygemeldtes erstatningskrav mod skadevolder for tabt arbejdsfortjeneste.”

Erstatningsansvarslovens § 16

Erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1 og 2, har følgende ordlyd:

”§ 16. Godtgørelse og erstatning kan kræves betalt 1 måned efter, at skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af erstatningens størrelse. Er det, forinden endelig opgørelse kan finde sted, givet, at skadevolderen i alt fald skal betale en del af det krævede beløb, kan denne del forlanges udbetalt efter reglerne i 1. pkt. Et sådant udbetalt beløb samt beløb, der er udbetalt som midlertidig erhvervsevnetabserstatning, kan ikke senere kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre erstatningsposter.

Stk. 2. Beløbet forrentes fra det tidspunkt, hvor det kan kræves betalt efter stk. 1, med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5.”

Bestemmelserne fik den nuværende affattelse ved lov nr. 463 af 7. juni 2001 og trådte i kraft den 1. juli 2002. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2000-01, tillæg A, lovforslag nr. L 143, s. 3518):

”4.1.5. Regulering og forrentning af erstatningsbeløb mv.

...

Efter skadestidspunktet har den skadelidte imidlertid krav på rente af godtgørelse for svie og smerte, godtgørelse for varigt mén, erstatning for erhvervsevnetab og erstatning for tab af forsørger. Forrentningen sker fra skadestidspunktet til betaling sker, jf. lovens § 16. Herved opnår den skadelidte en vis compensation for, at erstatnings- og godtgørelsesbeløbene ikke reguleres efter skadestidspunktet, men i modsætning til erstatnings- og godtgørelsesbeløbene er renten af disse skattepligtig. Erstatnings- og godtgørelseskrav, der ikke omfattes af § 16, kan kræves forrentet efter de almindelige regler i renteloven.

Samspillet mellem reguleringsreglen i § 15 og rentereglen i § 16 har givet anledning til retssager om, i hvilket omfang der kan kræves renter i de såkaldte differencesager, dvs. arbejdsskadesager, hvor arbejdsgiveren også er erstatningsansvarlig efter almindelige regler, således at den skadelidte både har krav på ydelser efter arbejdsskadesikringsloven og krav mod arbejdsgiveren efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

I differencesager nedsættes kravet efter erstatningsansvarsloven i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, jf. § 59 i arbejdsskadesikringsloven. Ydelserne efter arbejdsskadesikringsloven fradrages, før der beregnes rente efter erstatningsansvarslovens § 16, og det medfører, at den skadelidte får en lavere compensation, fordi der kun beregnes renter fra skadestidspunktet af den del af kravet efter erstatningsansvarsloven, der overstiger ydelserne efter arbejdsskadesikringsloven. Havde skaden ikke været omfattet af arbejdsskadesikringsloven, ville der have været beregnet renter af det fulde krav.

Bl.a. for at undgå disse problemer foreslår arbejdsgruppen, at reglerne ændres, således at erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven udmåles i overensstemmelse med de regulerede beløb, der gælder

på udbetalingstidspunktet. Beløbene reguleres dermed, mens sagen behandles, og rentereglerne får alene betydning for tiden fra den seneste regulering indtil udbetalingstidspunktet.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at der indføres en ny fristregel for renteberegningen svarende til princippet i forsikringsaftalelovens § 24, hvorefter krav mod et forsikringsselskab om betaling af forsikringsydelsen forrentes med virkning fra udløbet af en vis frist efter det tidspunkt, hvor selskabet har været i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at bedømme berettigelsen og størrelsen af kravet. Arbejdsgruppen foreslår, at fristen fastsættes til 1 måned, således at skadevolderen får en rimelig tid til at anmelde erstatningskravet over for sit forsikringsselskab, som efter reglen i forsikringsaftalelovens § 24 har 14 dage efter anmeldelsen til at udbetale beløbet.

Der henvises til betænkningen side 77 ff.”

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelserne fremgår bl.a. (anf.st., s. 3532):

”Til nr. 13 og 14

Den foreslåede bestemmelse vedrører betaling og forrentning af samtlige erstatnings- og godtgørelsesposter efter erstatningsansvarsloven. Derimod omfatter bestemmelsen ikke krav, der udmåles i medfør af andre regelsæt, f.eks. erstatning og godtgørelse i anledning af strafferetlig forfølgning i medfør af retsplejelovens kapitel 93 a. Udmåles en del af erstatningen i anledning af en strafferetlig forfølgning efter reglerne i erstatningsansvarsloven, f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller mén godtgørelse, er denne del dog omfattet af § 16.

Krav om erstatning og godtgørelse skal efter den foreslåede § 16, stk. 2, forrentes fra det tidspunkt, hvor beløbet kunne kræves betalt, jf. stk. 1

Efter stk. 1 kan skadelidte kræve erstatning og godtgørelse betalt fra 1 måned efter, at skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne bedømme erstatningens størrelse. Skadevolderen kan ikke bedømme erstatningens størrelse, før erstatningskravet er fremsat over for den pågældende, og derfor vil der tidligst kunne påløbe renter fra 1 måned efter erstatningskravets fremsættelse over for skadevolderen. Fristen begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor skadevolderen kunne og burde have indhentet de oplysninger, der var nødvendige for at kunne vurdere erstatningskravet og dets størrelse.

Bestemmelsen om á conto-udbetaling i stk. 1, 2. pkt., lovfæster, hvad der antages at gælde med hensyn til skadelidtes muligheder for at udstykke sit erstatningskrav for flere perioder ad gangen. Har den skadelidte ret til en á conto-betaling, kan beløbet kræves forrentet fra det tidspunkt, hvor skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne for at bedømme dette delkrav.”

I den betænkning, der er nævnt i lovforslagets almindelige bemærkninger (betænkning nr. 1383/2000 om revision af erstatningsansvarsloven mv.), og som lovforslaget bygger på, fremgår bl.a.:

”4.2.5. Regulering og forrentning af erstatningen og godtgørelsen

...

Arbejdsgruppen er af den opfattelse, at de gældende regler, hvorefter erstatningsniveauet fastlåses på skadestidspunktet, men forrentes med tilbagevirkende kraft, bør ændres, således at beløbene reguleres, medens sagen behandles. Man foreslår samtidig, at der i EAL indsættes en renteregulering svarende til FAL § 24. Efter denne bestemmelse forrentes kravet mod et forsikringsselskab om betaling af forsikringsydelsen med diskontoen + 5%, og renten løber, når betaling er krævet, fra 14 dage efter det tidspunkt, da selskabet var i stand til at indhente de nødvendige oplysninger til bedømmelse af berettigelsen og størrelsen af kravet. Det er en fordel at kunne påberåbe sig FAL § 24, dels fordi fristen (14 dage) er kortere end rentelovens (1 måned), dels fordi renteloven stiller krav om fremsættelse af betalingsanmodning med angivelse af pligt til rentebetaling, hvilket FAL § 24 ikke gør.

Arbejdsgruppen finder, at denne regel bør gælde generelt i forholdet mellem skadevolder og skadelidte.”

Anbringender

Forsikringsselskabet Himmerland har anført navnlig, at hjemlen for forrentning af kommunens regreskrav er rentelovens § 3 og ikke erstatningsansvarslovens § 16, hvilket bl.a. følger af, at det fremgår af ordlyden af § 16, stk. 1, at bestemmelsen alene omfatter ”godtgørelse og erstatning”. Hertil kommer, at det fremgår af forarbejderne til § 16, stk. 1, at formålet med bestemmelsen var at tilgodese skadelidte i differencesager. Endvidere følger det af retspraksis, at rentelovens § 3 er den rette hjemmel for forrentningen af en kommunes regreskrav, jf. FED 2006.134 V, UfR 2016.1787 Ø og UfR 2017.1167 H.

Uanset hjemlen for forrentningen af kommunens regreskrav er det den pågældende kommune, der har bevisbyrden for sit regreskrav. Forsikringsselskabet var, da kommunen fremsendte regreskravet den 13. november 2017, ikke i

stand til at vurdere årsagssammenhængen mellem de skader, som skadelidte pådrog sig i forbindelse med ulykken, og den efterfølgende sygemeldingsperiode. Det var derfor relevant, at forsikringsselskabet bad kommunen om dokumentation for konkurrerende skadesårsager, men kommunen fremsendte ingen dokumentation.

Endvidere var det relevant, at forsikringsselskabet efter modtagelsen af regreskravet den 20. januar 2020 anmodede kommunen om at dokumentere, at den havde overholdt sin tabsbegrænsningsforpligtelse, da der var sket forlængelse af sygedagpengeudbetalinger over en meget lang periode på næsten to år.

Det er uden betydning, om forsikringsselskabet allerede måtte have været i besiddelse af oplysninger om skadelidtes skadesårsag, da kommunen ikke har løftet bevisbyrden for, at forsikringsselskabet var i besiddelse af alle relevante oplysninger på de tidspunkter, som regreskravene kræves forrentet fra. Det bemærkes, at forsikringsselskabet ikke selv indhenter oplysninger i sager, hvor den anden part er repræsenteret af en advokat.

Det kan ikke påhvile et forsikringsselskab at gennemgå omfattende materiale indhentet til brug for bedømmelsen af skadelidtes krav med henblik på at afdekke, om kommunens krav er dokumenteret behørigt.

Vedrørende den subsidiære påstand bemærkes navnlig, at patientskadesagen har betydning for, hvornår der tidligst kan beregnes renter af kommunens regreskrav, idet tabt arbejdsfortjeneste ikke kunne opgøres, før der forelå en afgørelse fra Patienterstatningen.

Aalborg Kommune har anført navnlig, at hjemlen for regreskravet er erstatningsansvarslovens § 1, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt., der suppleres af sygedagpengelovens § 78, stk. 1. Som følge heraf skal forrentningen af regreskravet ske efter erstatningsansvarslovens § 16.

Rentelovens § 3 og erstatningsansvarslovens § 16 hviler i øvrigt på de samme overvejelser om, hvornår krav på betaling af pengeydelse skal forrentes, og der er i alt væsentligt sammenfald mellem bestemmelserne.

Forsikringsselskabet var den 13. november 2017 allerede i besiddelse af eller i stand til at indhente de nødvendige oplysninger til bedømmelse af det fremsatte regreskrav. Det samme gælder, da kommunen den 20. januar 2020 fremsatte sit opregulerede regreskrav. Kommunens fremsendelse af materialet den 25. marts 2020 var således ikke nødvendig, for at forsikringsselskabet kunne bedømme regreskravene.

Det anførte skal ses i lyset af, at fremsættelsen af regreskravet den 13. november 2017 var ledsaget af bl.a. en kommunal journaloversigt, journaloplysninger fra Aarhus Universitetshospital samt en begrundet opgørelse af kravets størrelse. Dertil kommer, at forsikringsselskabet løbende havde fået tilsendt dokumentation fra skadelidtes advokat, som forsikringsselskabet burde have orienteret sig i.

Det fritager ikke forsikringsselskabet fra at skulle betale renter, at der verserede en sag ved Patienterstatningen, hvor Patienterstatningen skulle tage stilling til, om der var sket en behandlingsskade, når grundlidelsen skyldtes den ansvarsbærende begivenhed.

Forsikringsselskabet havde modtaget dokumentation for, at der var et krav på erstatning efter erstatningsansvarsloven. Det var herefter forsikringsselskabets procesrisiko, om Patienterstatningen ville finde, at der forelå en behandlingsskade, der skulle dækkes af regionerne, og som skulle fratrækkes i regreskravet, jf. UfR 2021.1058/2 H. Det var således forsikringsselskabets egen renterisiko at suspendere betalingen, indtil der forelå en afgørelse fra Patienterstatningen. Det følger i øvrigt af § 24, stk. 4, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, at erstatning for en behandlingsskade ikke ydes til dækning af regreskrav.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

A blev den 11. marts 2017 på en motorvej påkørt frontalt af en spøgelsesbilist, der var ansvarsforsikret hos Forsikringsselskabet Himmerland G/S. Ved trafikulykken pådrog hun sig bl.a. brud på venstre ankel, håndledsbrud og brud på en ryghvirvel.

Som følge af trafikulykken blev A sygemeldt fra sit arbejde, og Aalborg Kommune betalte sygedagpenge til hende samt sygedagpengerefusion til hendes arbejdsgiver. Den 13. november 2017 fremsatte kommunen et regreskrav mod forsikringsselskabet for "sygedagpenge/refusion", der var udbetalt på dette tidspunkt, og den 20. januar 2020 et samlet regreskrav.

Forsikringsselskabet Himmerland har betalt Aalborg Kommunes regreskrav, og sagen angår tidspunktet for forrentningen af de to krav.

Hjemlen for forrentningen

Ved lov nr. 1038 af 23. december 1998 blev dagpengelovens § 39, stk. 2 (nu sygedagpengelovens § 78, stk. 1, 1. pkt.), ændret, idet det i bestemmelsen blev angivet, at en kommune har regresret "i det omfang de erstatningsretlige betingelser er opfyldt". Som fastslået ved Højesterets dom af 24. september 2002 (UfR

2002.2683) var hensigten med ændringen af dagpengelovens § 39, stk. 2, at angive, at en kommunes regreskrav – i overensstemmelse med almindelige erstatningsregler – er afledet af skadelidtes krav mod skadevolderen.

Dette indebærer, at Aalborg Kommune ved udbetalingen af sygedagpenge til A og sygedagpengerefusion til hendes arbejdsgiver indtræder i hendes krav mod forsikringsselskabet. As krav mod forsikringsselskabet forrentes efter erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2, jf. stk. 1, og kommunens regreskrav skal således som udgangspunkt også forrentes efter disse bestemmelser. Højesteret finder, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige dette udgangspunkt, jf. Højesterets dom af 4. januar 2017 (UfR 2017.1167).

Tidspunktet for forrentningen

Efter erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2, forrentes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra det tidspunkt, hvor det kan kræves betalt efter stk. 1. Efter bestemmelsens stk. 1, 1. pkt., kan erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kræves betalt 1 måned efter, at skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af erstatningens størrelse.

Det fremgår af forarbejderne til erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, at fristen på 1 måned begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor skadevolderen kunne og burde have indhentet de oplysninger, der var nødvendige for at kunne vurdere erstatningskravet og dets størrelse (Folketingstidende 2000-01, tillæg A, lovforslag nr. L 143, s. 3532).

For så vidt angår regreskravet på 112.492 kr. vedrørende perioden fra den 19. april 2017 til den 22. oktober 2017, bemærkes, at kommunen ved fremsættelsen af kravet den 13. november 2017 som dokumentation bl.a. fremsendte kommunens journaloversigt vedrørende As sag og journaloplysninger fra Aarhus Universitetshospital.

Højesteret finder, at det efter indholdet af journaloversigten og journaloplysningerne fra hospitalet vedrørende de betydelige skader, som A var blevet påført ved trafikulykken, må have stået Forsikringsselskabet Himmerland klart, at det var berettiget, at Aalborg Kommune havde udbetalt sygedagpenge og sygedagpengerefusion i den periode, som regreskravet angik. Forsikringsselskabet havde således med det nævnte materiale modtaget de oplysninger, der var nødvendige for at kunne vurdere regreskravet på 112.492 kr.

Under hensyn til As betydelige skader som følge af trafikulykken kan det ikke føre til et andet resultat, at der under forsikringsselskabets behandling af hendes krav verserede en sag ved Patienterstatningen vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt hun var blevet påført en behandlingsskade i forbindelse med en operation af hånden umiddelbart efter trafikulykken den 11. marts 2017.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at fristen på 1 måned i erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 1. pkt., løber fra den 13. november 2017, og regreskravet skal derfor forrentes fra den 13. december 2017.

For så vidt angår det yderligere regreskrav på 276.937 kr., som vedrører perioden fra den 23. oktober 2017 til den 26. januar 2019, og som kommunen fremsatte den 20. januar 2020, bemærkes, at på dette tidspunkt havde Forsikringsselskabet Himmerland – efter at have modtaget Patienterstatningens afgørelse den 12. juli 2019 om behandlingsskaden – udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til A for perioden fra den 8. maj 2017 til den 5. juli 2019. Forsikringsselskabet havde således forud for den 20. januar 2020 vurderet, at A var uarbejdsdygtig i den nævnte periode, og at der ikke forelå konkurrerende skadesårsager.

Højesteret finder herefter, at Forsikringsselskabet Himmerland den 20. januar 2020 havde modtaget de oplysninger, der var nødvendige for at kunne vurdere kommunens regreskrav på 276.937 kr. Som følge heraf tiltræder Højesteret, at fristen på 1 måned i erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 1. pkt., løber fra den 20. januar 2020, og regreskravet skal derfor forrentes fra den 20. februar 2020.

Konklusion og sagsomkostninger

Højesteret tager Aalborg Kommunes principale påstand til følge, således at Forsikringsselskabet Himmerland skal betale 25.369,73 kr. til Aalborg Kommune.

Sagsomkostningerne for byret, landsret og Højesteret fastsættes til 85.500 kr., heraf 80.000 kr. til dækning af udgift til advokat og 5.500 kr. til dækning af rets-afgifter.

THI KENDES FOR RET:

Forsikringsselskabet Himmerland G/S skal betale 25.369,73 kr. til Aalborg Kommune.

I sagsomkostninger for byret, landsret og Højesteret skal Forsikringsselskabet Himmerland G/S betale i alt 85.500 kr. til Aalborg Kommune.

De nævnte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse, og sagsomkostningsbeløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.